

været Tilfældet, idet nemlig Pensionens § 1 udtrykkelig indeholder den Regel, at ingen Bestilling, som efter de hidtil gjældende Regler ikke har givet Afgang til Pension, ifølge denne Lov skal give den. Har nu en Bestilling, som den, hvorom der her kunde blive Spørgsmaal, hidtil ikke givet den Paagjældende, naar det har været en Prinds af det kongelige Hus, Afgang til Pension, saa vil det heller ikke for Fremtiden kunne skee. Mig er det ikke bekendt, at Saadant har været Tilfældet.

Tsicherung: Det forekommer mig, som om den Anvendelse, den ærede Finanzminister vil give den citerede Bestemmelse af Pensionens loven, ingenlunde er træffende. Der staaer i Pensionens loven Bestemmelser angaaende Gager og Embedsmand, men der staaer ingen Undtagelser med Hensyn til hvilke andre Stillinger de paagjældende Embedsmand ere i. Jeg mener slet ikke at søge nogen Styrke for mit Ansørte i det Hele taget i Pensionens loven, men jeg troer, at ved det, Finanzministeren ansørte, var Ordførerenes Paastand paa ingen Maade tilbagevisti. Dersom jeg opfattede Finanzministerens Udtalelse rigtigt, saa indrommede han, at Afgjørelsen af, om en apanageret Prinds i et eller andet Tilfælde, hvor han beklæder et eller andet Embede, skulde gageres eller ikke, hidtil har beroet paa en kongelig Bestemmelse. Saaledes synes mig, at Finanzministeren udtalte sig. Det vil altsaa i dette Dieblik komme til at beroe paa Lovgivningsmagtens Bestemmelse, thi det er et finantstelt Spørgsmaal, her skal afgjøres. Kongen, i Forbindelse med Rigsdagen, er altsaa unagtelig nu den Magt, som skal fastsætte dette Forhold. Jeg troer ikke, at den ærede Finanzminister har Ret, naar han mener, at vi ved vor Dpfattelse af Spørgsmaalet, hvorved vi søge at afgjøre denne Sag saaledes, som vi gjøre, skulde blande to forskjellige Ting sammen. Jeg troer, at deri ligger netop den hele Misforstaaelse. Vi fastsætte kun en eneste Ting, nemlig den, hvormegent Hans Høihed, den apanagerede Prinds, skal nyde af Staten i det Dieblik, han ophører at være i det undersaaftige Forhold, han tidligere var i, og indtræder i det nye Forhold, hvori han kom-

mer for Fremtiden som apanageret Prinds. Dette Forhold er det, vi skulle fastsætte og hvilken Indtægt der i den Anledning skal tilflyde ham. Det er altsaa aldeles naturligt, at vi undersøge, hvorledes denne Stilling er, og hvorledes den skal blive. Nu finde vi apanageret en Prinds, som har været og er lønnet i et kongeligt Embede i Staten, men vi anerkjende, at et Cumul af en Gage og en Apanage bør ikke finde Sted. Idet vi altsaa fastsætte Apanagen, er det nødvendigt, at vi maae befrie os fra dette Cumul. Vi have intet andet Dieblik, hvori vi kunne gjøre det, og gjorde vi det ikke i dette Dieblik, saa blev det ikke gjort. Det er det Tilfælde, som foreligger. Spørgsmaalet er netop det: forandrer den paagjældende høie Person sin Stilling til Staten ved at optræde i det nye Forhold, hvortil han med Rigsdagens Tilskyndelse er bleven valgt? Forandrer han sin Stilling saaledes, at han for Fremtiden bør nyde en Apanage af Staten, saaledes at denne bør være hans Løn for al hans Tjeneste, uden at han bør staae i noget særligt lønnet Forhold? Det er efter min Mening netop det Spørgsmaal, som her skal løses. Det gjør mig ondt, at det ikke har været forudseet, at Løsningen i denne Stikfælde maatte komme for Thinget. Det er uehdeligt, men det er ikke Thingets Skyld; men Thingets Pligt er derimod, just i dette første Tilfælde, der fremstiller sig, uanset alle andre Analogier, som her ikke er Spørgsmaal om, at løse Spørgsmaalet i sin simple Reenhed. Skal den Undersaat, der er bleven valgt til Prinds, — altsaa Undersaat, om man vil, men i et ganske nyt Forhold, — skal han blive ved at bære Præget af sin tidligere Stilling ved at vedblive at beholde den Gage, han har i Forbindelse med Apanage, eller skal han ved at opgive denne Gage faae Apanage alene for al den Tjeneste, han yder Staten? — og vi haabe, at han maa yde megen Tjeneste til Staten, — skal han, spørger jeg, derved komme til at betegne, at Stillingen er bleven en ganske anden? Det er det, som jeg antager, at Thinget bør til det Øverste bidrage til. Saaledes har jeg opfattet Sagen i sin Almindelighed, og jeg gaer nu over til det Ændringsforslag, som to andre Rigsdags-